

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **N. S.**, nar. x. x. xxxx, státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR X.
zastoupená JUDr. Karlem Mateřánkou, advokátem,
se sídlem Rooseveltova 10/9, 301 00 Plzeň,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-187650-5/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-187650-5/SO-2020, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Karla Mateřánky, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-187650-5/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 9. 2020, č. j. OAM-33830-18/ZM-2020, kterým byla dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobkyně na území. Věcným důvodem tohoto rozhodnutí byl závěr správních orgánů, že žalobkyně ve skutečnosti nastoupila na jinou pracovní pozici, než jí byla povolena v předchozí zaměstnanecké kartě, přičemž odlišnost mezi povolenou a reálně vykonávanou pracovní pozicí spočívala ve výšce sjednané mzdy. Podle názoru správních orgánů tedy zaměstnanecký poměr žalobkyně vznikl za jiných podmínek, než které byly v žádosti o vydání zaměstnanecké karty deklarovány.

Žaloba

2. Žalobkyně svou žalobu rozdělila do pěti hlavních žalobních bodů. Nejprve namítala nesprávné právní posouzení věci. Dle žalobkyně byla jedinou změněnou složkou v pracovní smlouvě oproti původní pracovní smlouvě, ke které byla vydána zaměstnanecká karta, výše mzdy, přičemž v ostatním zůstala smlouva nezměněna. Žalobkyně nesouhlasila se závěry správních orgánů, že změna mzdy představuje takový rozdíl, že se bez dalšího jedná o jinou pracovní pozici. Změna výše mzdy totiž nemohla změnit charakter volného pracovního místa, neboť se nejedná o zásadní změnu jako je třeba změna zaměstnavatele nebo změna druhu práce. Přístup správních orgánů je tedy v tomto směru přepjatě formalistický.
3. V další žalobní námitce napadala žalobkyně nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu, a to ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně zkoumal přiměřenost zcela povrchně, bez obstarání jakýchkoli podkladů vyjma základních formulářů, a to i navzdory tomu, že mezi listinnými podklady byly rozpory, které se projevíly např. str. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Závěr o přiměřenosti vydaného rozhodnutí vyvodil správní orgán z obecných charakteristik žalobkyně a vlastních domněnek, a skutkový stav tedy v tomto smyslu nebyl náležitě zjištěn. Žalobkyně rovněž namítala, že se jí ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nedostalo řádného poučení v rozporu s § 2, 3, a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“).
4. Třetí námitkou brojila žalobkyně proti porušení principu dobré správy a zásady přiměřeného poučení účastníka řízení vyplývající z § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně požádala o přiměřené poučení ve vyjádření ze dne 7. 8. 2020, přesto jí však správní orgán se svým stanoviskem a předběžným posouzením věci neseznámil. Z tohoto důvodu se žalobkyně svými vyjádřeními a důkazy zaměřila jiným směrem. Žalobkyně se dále domnívala, že jí správní orgány měly vyzvat k tomu, aby se vyjádřila k důvodům posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejích soukromých a rodinných poměrů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a k důvodům změny výše mzdy. Pokud tak nebylo učiněno, tak správní orgán neučinil vše, aby zjistil řádně stav věci, a rovněž porušil i zásady dobré správy.
5. Čtvrtý okruh žalobních námitek směřoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů odporuje požadavkům stanoveným

v § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění je nedostatečné a rozhodnutí jako taková jsou nečekaná a nepředvídatelná. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobkyně spatřovala zejména v části posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Správní orgány rovněž nedostatečně odůvodnily své stanovisko, že změna mzdy u určité pracovní pozice konstituuje jiné pracovní místo v Evidenci volných pracovních míst (dále též „EVPM“). Žalovaná se dále rovněž v napadeném rozhodnutí nevypořádala s odvolacími námitkami, zejména s tím, že ze strany Úřadu práce byl v mezidobí u pracovních pozic odstraněn požadavek na uvádění mzdového stropu, resp. s důvody, proč se tak stalo. Podle žalobkyně je z nich zřejmé, že není žádoucí, aby volná pracovní místa byla charakterizována mzdovým stropem a tento byl neměnný. V napadeném rozhodnutí byla taktéž nedostatečným způsobem vypořádána námitka, že změna mzdy neměla vliv na případnou obsazenost pracovního místa. Správní orgány se také nezabývaly skutečností, proč ke změně mzdy došlo. V rámci tohoto okruhu žalobní námitky žalobkyně dále spatřovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se žalovaná nevypořádala s důkazy navrženými v odvolání (např. hlášenky).

6. V poslední žalobní námitce žalobkyně namítala neúplnost a nesprávnost vedení správního spisu, když měla za to, že správní orgány nevedly spis takovým způsobem, který je ve správním řízení předpokládán.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že v průběhu správního řízení nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a zásad. Rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno a bylo vydáno v souladu se zákonem a není nepřezkoumatelné ani nezákonné. V podrobnostech žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též: „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. Žaloba je důvodná.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty splatností od 24. 1. 2020 do 31. 7. 2020, a to na pracovní pozici pomocného kuchaře u zaměstnavatele NYSADE spol. s r.o. Dne 30. 6. 2020 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. V průběhu řízení bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že účastnice řízení do zaměstnání nenastoupila za původních podmínek, naopak ihned od začátku pracovního poměru u zaměstnavatele NYSADE spol. s r. o. nastoupila na jiné pracovní místo, které se od povoleného lišilo tím, že výše sjednané mzdy výrazně převyšovala horní hranici měsíční odměny za práci, která byla u této pracovní pozice stanovena a s níž byl proveden touto pracovní pozicí test trhu práce.
11. Na základě výše uvedených skutečností vydal správní orgán I. stupně dne 1. 9. 2020 rozhodnutí č. j. OAM-33830-18/ZM-2020, kterým podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o

pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to z důvodu zjištěné jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Tu správní orgán I. stupně shledal v tom, že v důsledku jiné výše mzdy uvedené v žalobkyní uzavřené pracovní smlouvě, jejíž hranice výrazně převyšuje horní hranici měsíční odměny za práci, která byla uvedena jako specifikace pracovní pozice v EVPM (zde bylo rozmezí 14 - 16 000 Kč, avšak žalobkyně dle později uzavřené pracovní smlouvy pobírala 26 050 Kč), nastoupila žalobkyně na jiné pracovní místo, které nebylo v EVPM. Jinak řečeno, žalobkyně nastoupila na jinou pracovní pozici, resp. za jiných podmínek než těch, které byly správnímu orgánu předloženy při žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém zejména uvedla, že v současné době již Úřad práce nevyžaduje u volných pracovních pozic uvádět rozmezí platového ohodnocení, pouze jeho spodní hranici, a to z několika důvodů. Prvním je nedostatek zaměstnanců, takže nabídky volných míst jsou v evidencích se stejnými parametry více než rok, aniž by se našel jediný zájemce. Dalším důvodem je skutečnost, že se neustále zvyšuje minimální mzda. Spodní hranice nabízené mzdy je tak nyní vždy upravována automaticky dle příslušné hladiny. Společnosti NYSADE spol. s r.o. byla tímto způsobem spodní hranice nabízené mzdy u jejích pracovních pozic upravena již několikrát (od roku 2018 o 2 400 Kč a za poslední rok o dalších 1 250 Kč). Pokud by se situace stejným způsobem vyvíjela dál, nebylo by nakonec možné v nabídce zaměstnavatele určit vůbec žádné rozmezí. Na podporu svých tvrzení žalobkyně předložila kopii hlášenky volného pracovního místa do EVPM společnosti NYSADE spol. s r.o., podanou dne 22. 10. 2020, do registru zavedenou dne 23. 10. 2020, výstup z portálu po 30 dnech od jejího založení, se stejnými požadavky na pozici a místo výkonu práce, přičemž zásadní rozdíl je ve výši odměny za vykonanou práci. Do současné doby se na toto místo ani s nabízenou mzdou ve výši 26 050 Kč nikdo nepřihlásil. Obavy správního orgánu I. stupně, že žalobkyně obsadila pracovní místo někomu jinému, jsou tak chybné a zbytečně drakonické.
13. Odvolání žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím žalované ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-187650-5/SO-2020, zamítnuto a rekapitulované rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně v tom, že jednou z charakteristik volného pracovního místa zařazeného do EVPM je uvedení mzdových podmínek, za které bude žadatel uvedenou pracovní pozici vykonávat. Jelikož však žalobkyně ode dne vzniku pracovního poměru pracovala za vyšší mzdu, než byla uvedena v popisu pozice v EVPM a než pro kterou jí byla udělena zaměstnanecká karta, dospěla žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně, k závěru, že tato skutečnost je jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
14. V daném případě byla aplikována následující zákonná ustanovení.
15. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 věť první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední*

oznámenou pracovní pozici.“

16. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem“*
17. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.“*
18. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
19. Soud se nejprve v logice věci zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřuje v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců; dle žalobkyně se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Současně požadavkům náležité přezkoumatelnosti dle žalobkyně nedostojí ani odůvodnění stanoviska, že změna mzdy představuje jiné pracovní místo v EVPM, přičemž se žalovaná nevypořádala s námitkami žalobkyně uplatněnými v jejím odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to zejména pokud jde o námitku, že Úřad práce již nepožaduje po zaměstnavatelích uvádění údaje o mzdovém stropu, a že změna mzdy fakticky neměla vliv na případnou obsazenost volného pracovního místa. Správní orgány se dle žalobkyně nezabývaly ani tím, jaké důvody ke změně mzdy vedly. Žalovaná se pak nijak nevypořádala ani s důkazy, které žalobkyně připojila ke svému odvolání.
20. Pouze stručně a v obecné rovině soud nejprve připomíná, že nepřezkoumatelnost je fatální vadou správního rozhodnutí, která, jak už její název napovídá, brání tomu, aby jí stížené rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, na kterou svými námitkami v projednávané věci míří žalobkyně, bývá způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vznikne zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).
21. Lze tedy konstatovat, že tato vada má vždy původ v nedostatecích odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž náležitosti odůvodnění jsou upraveny v § 68 odst. 3 správního řádu, který zní: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních*

předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“

22. Pokud jde o část této námítky týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, je nesporné, že v projednávané věci vyplývala povinnost správních orgánů se otázkou přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně zabývat přímo ze zákona. Správní orgán I. stupně toto posouzení provedl na stranách 4 – 5 svého rozhodnutí, a to v zásadě v rozsahu odpovídajícím jemu dostupným informacím. V této souvislosti je třeba připomenout, že ani žalobkyně, přestože se po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí k obsahu správního spisu vyjádřila, nic k otázce svých soukromých či rodinných poměrů neuvedla, což ovšem platí i pro obsah následně podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ostatně, ani v žalobě neuvedla žalobkyně žádné konkrétní skutečnosti, ke kterým snad mělo být správními orgány přihlédnuto; omezila se tak na to, že nebyly využity určité důkazní prostředky či procesní postupy (výslech účastníka, výzva k odstranění rozporů). Není však zřejmé, za jakým účelem měly být dle žalobkyně tyto prostředky použity, tedy jaké skutečnosti jimi měly být prokazovány či jaké rozpory měly být odstraňovány. V jejich nevyužití tedy pochybení správních orgánů spatřovat nelze. Závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak není možné považovat za nepodložené domněnky, jak uvádí žalobkyně, neboť všechny jsou opřeny o konkrétní zjištění, jež mají oporu ve správním spisu.
23. Jde-li o otázku náležitého odůvodnění závěru, proč správní orgány chápou údaj o mzdě coby integrální součást charakteristiky pracovního místa, dlužno odkázat žalobkyni na závěrečné dva odstavce strany 3 a na tučně vtištěný druhý odstavec strany 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde jsou tyto důvody zcela srozumitelně vysvětleny. K nim se přihlásila i žalovaná a stručně je parafrázovala např. na straně 7 napadeného rozhodnutí. Tedy ani tato námitka není důvodná; správní orgány přezkoumatelně osvětlily svůj náhled na tuto spornou otázku projednávaného případu. Pochopitelně, otázka, zda tak učinily věcně správně, může být věcí dalšího soudního přezkumu. To, že se však žalobkyně s jejich závěry po věcné stránce neztotožňuje, neznamená, že jsou tyto závěry nepřezkoumatelné; je tomu téměř přesně naopak, neboť pokud by náhled správních orgánů byl vskutku nepřezkoumatelným, nemohla by s ním žalobkyně věcně polemizovat, což ovšem ve své žalobě činí.
24. Nicméně, jde-li o součásti odvolací argumentace žalobkyně včetně jejích důkazních návrhů, nutno žalobkyni přisvědčit potud, že skutečně žalovaná explicitně nevypořádala v napadeném rozhodnutí její námitku spočívající v tom, že Úřad práce již nadále pro účely EVPM nevyžaduje rozpětí předpokládané mzdy, ale toliko údaj o spodní hranici mzdy. Soud sice již výše konstatoval, že správní orgány nemusejí v rámci odůvodnění svého rozhodnutí vypořádávat jednotlivě každou dílčí odvolací námitku, pokud se jejich rozhodnutí opírá o komplexní, srozumitelný právní názor, v jehož světle je určitá námitka nedůvodná. V projednávaném případě si však tato námitka žalobkyně zasloužila pozornost žalované, neboť bez odpovědi na ni lze určitý názor žalované o ní toliko dedukovat, což je

již vadou napadeného rozhodnutí, protože, jak plyne ze shora citovaného § 68 odst. 3 správního řádu, účastníkům se má dostat explicitního vyjádření toho, jak se správní orgán vypořádal s jejich námitkami. Stejným způsobem pak nutno uzavřít i o poslední dílčí námitce žalobkyně, podle níž nebyla vypořádána její námitka, že ani zvýšení mzdy na 26 050 Kč za měsíc nevedlo u obdobné pracovní pozice ke zvýšenému zájmu uchazečů o zaměstnání. Ani tuto námitku žalovaná výslovně nevypořádala, přičemž nelze bez dalšího uzavřít, že je zcela mimoběžná s klíčovými argumenty, na nichž napadené rozhodnutí stojí, totiž že každé volné pracovní místo, má-li být obsazeno cizincem, musí projít testem trhu práce (čímž ovšem soud současně výslovně jakkoli neprejudikuje, jak má být tato námitka žalovanou věcně vypořádána).

25. Konečně je nutno žalobkyni přisvědčit především v tom, že se žalovaná nijak nezabývala jejími důkazními návrhy připojenými k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná sice tyto důkazní návrhy zcela nepominula, neboť je vypočetla ve třetím odstavci 4. strany napadeného rozhodnutí, dále již však není zřejmé, zda je vůbec provedla a pokud ano, co z nich zjistila a jak s těmito zjištěními dále naložila; pakliže je neprovedla, bylo její povinností vysvětlit důvody, proč tak neučinila, tedy proč dané důkazní návrhy považuje za nadbytečné či nerelevantní. Krajský soud v Plzni v tomto směru připomíná, že povinnost správních orgánů (stejně ovšem jako soudů) vypořádat uplatněné důkazní návrhy vyvěrá přímo z ústavního práva účastníků řízení na spravedlivý proces (čl. 38 odst. 2 Listiny). Ústavní soud dlouhodobě judikuje, že opomene-li se orgán veřejné moci ve svém rozhodnutí zabývat důkazy uplatněnými účastníkem řízení, jde o porušení práva na spravedlivý proces, což je důvodem pro zrušení rozhodnutí takového rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (k tomu srovnej např. již nález ze dne 8. 12. 2005, č. j. I. ÚS 729/2000). Nemůže být vůbec žádného sporu, že tyto závěry dopadají i na správní orgány v prostředí správního práva (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).
26. Tím, že žalovaná v napadeném rozhodnutí toliko vypočetla seznam důkazů, které žalobkyně připojila ke svému odvolání, aniž by vůbec uvedla, zda tyto důkazy provedla či nikoli, případně co z nich zjistila, nebo z jakého důvodu je provést odmítla (správní orgán jistě není důkazními návrhy účastníka řízení vázán, což plyne z § 52 správního řádu, musí ale vždy výslovně zdůvodnit, proč ten který z navrhovaných důkazů neprovede; i to je součást přezkoumatelného odůvodnění správního rozhodnutí), zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve shora naznačeném smyslu.
27. Za takové situace soud přikročil bez dalšího ke zrušení napadeného rozhodnutí, jež vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů trpí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. Pokud jde o závazný právní názor podle § 78 odst. 5 s. ř. s., bude na žalované, aby v dalším průběhu řízení buď provedla žalobkyní navržené důkazy, případně zdůvodnila, proč je provádět nebude. Současně ve svém dalším rozhodnutí žalovaná výslovně a přezkoumatelně vypořádá všechny odvolací námitky žalobkyně tak, aby odpovědi na jí vznesené námitky byly zcela zřejmé. S ohledem na to, že soud v napadeném rozhodnutí shledal vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neměl procesní prostor pro vyslovení se k dalším žalobním bodům, neboť by to za dané situace bylo přinejmenším předčasné.

Závěr a náklady řízení

28. Výrokem I. tohoto rozsudku tedy soud ze shora uvedených důvodů rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
29. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který v řízení dosáhl plného procesního úspěchu, soud přiznal k jeho návrhu náhradu nákladů řízení vypočtenou podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 16 342 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby, sepis a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) a třikrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 142 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).
30. Pouze pro přehlednost věci soud dodává, že výrok II. tohoto rozsudku je uveden již ve znění opravného usnesení ze dne 30. 6. 2021, č. j. 77 A 25/2021-44.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. června 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu